

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1176. Usque Ad Annum 1203

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118022

§. 34. Ecclesia Angliæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66394](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66394)

Sæcul. XII.
A. C. 1181.

Roger. Hov.
p. 611.

Goduin. de
Præf. Angl.
p. 344.

Rog. an.
1174. p. 537.

concessam, eorumque uxores, liberos, bona sub tutelam Ecclesiæ suscipit. Potestatem facit, qua pecunias, iter faciendis necessarias, mutuas accipiant, & patrimonium suum Clericis, aliisve pignori dent, si nihil æris a propinquis suis vel feudorum Dominis impetrare possint. In Epistola ad Præsules præcipit Pontifex, ut e cathedris Fideles ad bellum sacrum excitarent, & in Epistola superiore contenta ubique servari curarent. Has autem Epistolas deferebant Templarii & Hospitalarii, qui eas ambobus Regibus, Philippo Franciæ & Henrico Angliæ, ad colloquendum in Normannia die Lunæ vigesima septima Aprilis anno millesimo centesimo octogesimo primo congressis reddiderunt. Duo Reges Terræ Sanctæ calamitate vehementer commoti, se auxilia acceleraturos promiserunt; atque tunc ita in diversa abierunt.

§. XXXIV.

Ecclesia Angliæ.

Ecclesia Lincolniensis Episcopum non habuerat, ex quo Robertus Chesneus anno millesimo centesimo sexagesimo septimo octava Januarii e vita migraverat. Quamvis enim post septem ab ejus obitu annos Godefridus, Henrici Regis filius, ex amica genitus, illius Eccle-

Ecclesiæ Archidiaconus, Episcopus electus fuerit, perceptis tamen redditibus contentus, nunquam se Presbyterum ordinari & consecrari curavit. Cum ergo septem jam annis ita censibus Ecclesiæ Lincolnensis frueretur, & ea annis omnino quatuordecim vacaret, Alexander Papa Richardo Archiepiscopo Cantuariensi districte præcepit, ut adhibitis Censuris Ecclesiasticis Godefridum vel ad renunciandum electioni de se peractæ, vel ad Ordines sine omni cunctatione suscipiendos compelleret. *Qua Rog. p. 611.*
 re Godefridus, inscitia suæ gnarus, *Gervas. an. 1181,*
 ge patre, Principibus fratribus suis & *p. 1458.*
 compluribus Episcopis id suadentibus, jus suum, per electionem acquisitum, in manibus Archiepiscopi dimisit.

Rex vero ei Cancellarii aulici munus, addito mille marcarum argenti censu, contulit. Nihilominus Episcopatus Lincolnensis duobus adhuc annis vacavit.

Guilielmus Rex Scotiæ adhuc dum obstinato animo Joannem ab Episcopatu S. Andreæ exclusum volebat, cujus causam non minus Alexander Papa fulciebat; quam ob rem Rogerius Archiepiscopus Eboracensis Regem Scotiæ excommunicationis fulmine feriit, ejusque Regnum Interdicto adstrinxit. *Rog. p. 613.*
 Verum post breve temporis spatium hic
 Præsul

data omnia existimabat, quæ Regularibus donabantur. Decedens undecim millia marcarum argenti & trecentas marcas auri reliquit, quarum partem pauperibus & Ecclesiis distribuit; sed post ejus obitum Rex omnia occupavit, insuper habito ejus testamento; namque dicebat, cunctos thesauros in potestate Principum esse, atque mortuum Præsulem sententiam contra seipsum tulisse, cum ab Alexandro Papa Privilegium impetrasset, quo sibi Clericorum evita decedentium bona, si ea suis manibus ante mortem non fuissent elargiti, etiam si condidissent testamentum, tanquam propria colligebat. Rogerio defuncto Sedes Eboracensis annis decem vacavit.

Querelæ ad Alexandrum Papam delatæ fuerant, quod non nulli Angliæ Episcopi continuo in Curia Principis versarentur, quin etiam Judicia, ubi de patris criminibus agebatur, pronunciant, & Sanctum Sacrificium tanquam indigni, non offerrent. Nominatim accusabantur Richardus Wintoniensis, Godefridus Ridel Episcopus Elisiensis, & Joannes Oxoniensis Episcopus Norwicensis, ambo in causa S. Thomæ Cantuariensis notissimi. Ergo Papa data ad Richardum Archiepiscopum Epistola hos abusus vehementer indignatus est, addi-

Hist. Eccles. Tom. XVIII.

H

ta

Sæcul. XII.

A.C. 1181.

Matth. Par.

an. 1181.

Sæcul. XII.
A.C. 1181.

Episcopi in
Aula.

Petr. Bles.
ep. 84.

ta comminatione, quod ipsum Archiepiscopum correpturus esset, nisi remedium afferret.

Archiepiscopus, seu Petrus Blesensis ipsius nomine, davis ad Papam literis respondit; calumnias ad Pontificis aures pervenisse, & postquam trium illorum Episcoporum merita dilaudavit, demonstrare conatur, semper Ecclesiæ prodesse, quod Episcopi in Curia Regum participes consiliorum sint. *Nec ea res nova est, inquit, sicut enim Episcopi inter ceteros homines & Dignitate & sapientia eminent, ita etiam ad regendam Republicam aptissimi sunt.* Tum complura exempla veteris Testamenti refert, ubi Reges consilio Prophetarum & Sacerdotum utebantur, & subjungit: *Neutiquam ignorare te oportet, S. Pater! quod, si Episcopi apud Regem non essent, Clerici opprimerentur a Laicis; ubi enim Censuræ Ecclesiasticæ non sufficiunt, auctoritatem Principum in auxilium vocant. Si Rex, ut sæpe fit, innocentibus irascitur, Episcopi precibus suis commotum mitigant. Efficiunt, ut aliquid de rigore sententiæ, contra reos prolata, relaxetur, ut audiantur pauperum gemitus, & eorum miseriæ succurratur. Libertatem Clericorum, Monasteriorum quietem, populorum pacem, auctoritatem legum*

legum confirmant. Curant, ut Consti-
 tutiones Sedis Apostolicæ serventur, Lai-
 cos ad cultum Religionis excitant, Ec-
 clesiarum census & opes augent. In
 omnibus Festis præcipuis Ecclesias suas
 adeunt, ubi eleemosinarum distributione,
 viduis & pupillis solatium suggerendo,
 mores sibi subditorum emendando, aliis-
 que operibus ad officium Pastorum perti-
 nentibus, si quid absentia sua neglectum
 est, reparant. Contra in Curia Siciliae
 Episcopi alii per septennium, alii per de-
 cennium commorantur, & tanto tem-
 poris spatio nunquam discedunt, ita ut
 si vel conservatio bonorum Ecclesiastico-
 rum, vel Regimen animarum spectetur,
 Ecclesiae nihil intersit, vivantne an mor-
 tui sint. Non nunquam Episcopos no-
 stros ab hoc in aula Regis commorandi
 studio abstrahere conati sumus; sed viri
 prudentes eorum apud Regem præsentiam
 Ecclesiae salutarem existimarunt; horum
 consilium secuti sunt, licet ibi haud le-
 vem tolerare cogantur molestiam, quæ
 domesticæ quietis desiderium suggerit.
 Rogo te igitur, Sancte Pater, pensa, an
 major ratio certissimi, quod inde ad
 Ecclesiam Anglicanam redit, emolumen-
 ti, vel malorum, quæ tibi invidi &
 improbi homines ut talia perhibuerunt,
 habenda sit. Tandem voluntatem tuam,

Sæcul. XII.
 A.C. 1181.

Sæcul. XII. *Et mandata, postquam ea nobis signifi-*
A.C. 1181. *caveris, demisse exequemur (*).*

§. XXXV.

Henricus Legatus Albigenfes profequitur.

Chro. Clara- **H**enricus, ex Abbate Claravallensi Car-
val. an. 1181. dinalis & Episcopus Albanensis creatus, ab Alexandro Papa, hoc anno millesimo centesimo octogesimo primo, Sacræ Sedis Legatus in Burgundiam missus est; qua potestate munitus, Archiepiscopus duos Lugdunensem & Narbonensem deposuit. Non constat, quod nomen huic Archiepiscopo Lugdunensi fuerit, Guischaridi, anno millesimo centesimo septuagesimo nono vita functi, successori. Archiepiscopus vero depositus Narbonensis Petrus Aurelius, Pontii successor, fuisse creditur. Eidem suffectus est in Sede Archiepiscopali Narbonensi Joannes *pulcbris manibus*, Episcopus Pictaviensis, Præsul scientia conspicuus, quondam S. Thomæ Cantuariensis in paucis amicus.

Idem

(*) Multa bona præstare possunt Episcopi in Principum aula, si raro eam adeant. Non autem expedit, ut diu ibi morentur, quibus non Reipublicæ, sed Ecclesiæ suæ cura & Christo Domino commissa est.